

NUTOPIA / NY STAD

23/2 - 17/3 2024

Muhammad Ali
Heba Y. Amin
Maria Backman
Kalle Brodin
Nils Claesson
Felice Hapetzeder
John Huntington
Jakob Krajčák
Kristina Müntzing
Erik Pauser / Cecilia Parsberg
Paula Urbano
Nina Wedberg Thulin

Ett samarbete mellan Museet för glömska, TEGEN2 och Studio44
Curator Erik Berggren och Ida Rödén
Producerad av Museet för glömska med stöd från Kulturrådet

KULTURRÅDET

Ett särskilt tack till TEGEN2, Studio44, KTH, Färgfabriken och
alla konstnärer och forskare som gjort detta möjligt.

NUTOPIA / NY STAD

NUTOPIA – NY STAD samlar konstnärer, arkitekter och forskare kring frågan om vi kan bygga en stad för jordens flyktingar. En utgångspunkt är att flykt och migration föregår samhällen och städer. Det börjar med rörelsen. Och med över 80 miljoner flyktingar finns chans till nya börjor.

I det här projektet vill Museet för glömska rucka på föreställningarna om vad som är realistiskt och utopiskt, vad som kan göras och vad som borde göras. För i svensk politik i dag, och runt om i världen, präglas diskussionen om samhället av en speciell sorts fiktiv realism där många förenas i en övertygelse om vad som *inte* går att göra och att de ”galna decennierna” när vi var alltför generösa mot invandrare och flyktingar aldrig får upprepas. Många vet allt om migrationens ödesdigra konsekvenser och integrationens ”misslyckande”. Sossar tävlar med fascister i att framstå som de som först förstod vad verkligheten kräver. Nu varnar de, i ett andetag, för invandring, kriminalitet, islam och ”somalitowns” och en välfärd på knäna på grund av det oansvariga flyktingmottagandet och de höga kostnaderna. Allt åtföljt av en implicit eller explicit saga, om Sverige och svenskhet, hur duktiga, jämlika och vackra vi är.

För att få det att gå ihop vilar dessa på en annan, absurd idé om *ägande*, att vi äger landet, att svenskar äger Sverige och alltid gjort det. Vår blandade migratoriska början måste således suddas ut för att ge plats åt en saga om ett mångtusenårigt förstahandskontrakt. Det borde underminera idén en smula att alla länder och folk håller sig med sina varianter av exceptionalistiska fantasier. Sannfinländare, Sverigedemokrater, riktiga svenskar och danskt hygge, äkta spanjorer, utvalda vita och utvalda bosättare. Gudarna skiftar men poängen är densamma överallt: de andra skall ut.

Dessutom har vi i decennier levt med de politiska visionernas, utopiernas och realpolitikens utmattning i uppgivandet av ett progressivt, optimistiskt och självsäkert jämlikhetsprojekt, vilket, på gott och ont, inkluderade den sociala ingenjörskonststraditionen. Men i dag, trots att frånvaron av hoppfulla och egalitära visioner är öronbedövande, görs ändå storskaliga satsningar – Kiruna flyttas och batteristäder byggs. Gränsen mellan utopi och realism dras upp-
penbarligen olika beroende på om kommersiella eller humanitära drivkrafter styr.

Det behövs utopiska energier i flyktingfrågan. Vi behöver ju nya städer, folk behöver någonstans att bo, så ”något kan man väl göra”, som Alva sa. Men *det utopiska*, den fiktivt framtänkta *platsen ingenstans* är en tveeggad vision. En viktig kraftkälla för politiska visioner, men också utdömt som fantasier eller vägen mot auktoritära experiment, totalitarism och ett klåfingrigt politiskt tillrättaliggande av livet. Kanske har vi bäst nytta av utopi och realism med en politik som befinner sig i spänningsfältet mellan dessa energier, som kritiskt kan betrakta båda polerna. Onekligen en truism. Men kanske är utopiska fantasier och truismer att föredra framför de fiktiva sanningar som nu sätter agendan.

Konstnärerna som bjudits in har presenterats inför frågan om en ny stad och sedan tagit den vidare. De flesta har gjort helt nya verk och tvärtemot de ofta välordnade utopiska visionerna som Thomas More skapade 1516 i *Utopia*, eller senare tankebyggen från 1800-talet från Morris, Owen eller Fourier, så visar de framförallt en hoppfullhet till skapandet, till vår förmåga att tänka samhället. Det utopiska tänkandet är i behov av en migratorisk uppdatering, för bland de mest genomgående är frånvaron av flyktingens och migrationens verklighet. Samhällsvisioner överhuvudtaget, från Platon till Marx, inte bara de klassiska utopierna, har sällan installerat den rörliga människan i bilden, annat än som en anomali, ett undantag eller en gäst mot vilken man kan sträcka ut en oftast temporär gästfrihet. De flesta glömde hur det började. Med flyktingen, migranten.

En del av verken kopplar in den dystopi som alltid driver utopin, i detta fall exkluderingen, rasismen och den fiktiva realism som säger att verkligheten kräver stängda gränser och vassare taggtråd. En del uppfinner oväntade städer, vissa tar sig an utopins risker medan andra söker bland forna borttappade visioner. Några verk gestaltar den utopiska energin i sig själv.

Det utopiska hör till konstens sfär, fantasins register, som vi behöver ta till mot en dystopisk värld, för att frigöra skapandekraft och våga tänka samhället annorlunda. Men som konstnärlig energi för visioner i flyktingfrågan krockar dock ordet, *Utopia (platsen ingenstans)* med den verklighet den vill utmana. För det flyktingar söker är ju knappast platsen ingenstans, eller den bästa platsen (eller konst), utan snarare något enklare och tillgängligare, *vilken som helst plats* som tar emot dem. Men om det utopiska är tankens (och konstens) flykt från en dystopisk verklighet, så kan flykt från

krig och förtryck förstås som både den mest nödvändiga och utopiska av handlingar, i rörelsen mot något okänt, bättre. Så sedd, är flyktingen den essentiella samhällsbyggaren.

NUTOPIA – NY STAD är marinerat i problem men däri ligger en del av dess energi och vad som blir föremål för undersökningen. Vad kan konsten då göra? Suzanne Lacy berättar i boken *Leaving Art* (2010) hur hon efter ett långvarigt performancearbete under 90-talet i Kalifornien, där hon låtit olika grupper i samhället mötas i samtal, frågade sig om det blev någon konst kvar i projekten. Hennes svar blev att konsten upprättade ett ”nytt territorium”, för samtal som annars inte kunnat föras.

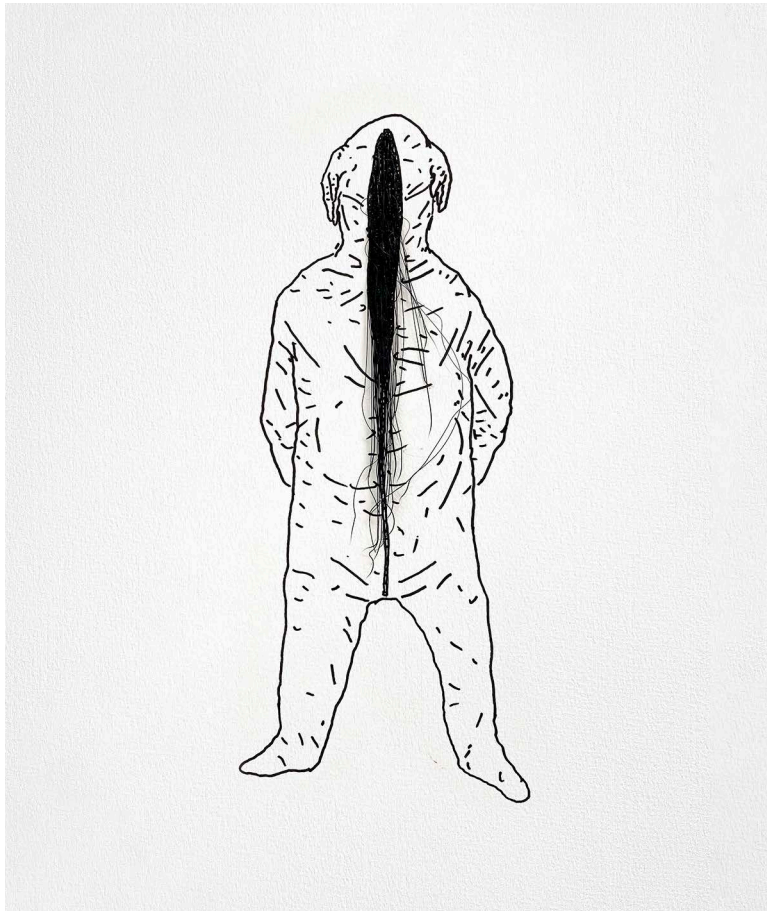
Hannah Arendt, en av de få som faktiskt tog in migration i sin filosofi om det politiska, definierade politik som den sfär i vilken människor kunde genom handling realisera en medfödd potential – att varje människa är en ny och unik början. Detta kallade hon för vår ’natalitet’ – varje människas unicitet, början och handlingspotential. Genom handling kan vi förändra livet, våra villkor och göra det till något annat än en förutsägbar marsch mot döden, i vilka vi spelar givna roller. Och det är endast i relation till andra i en offentlighet som vi kan realisera vår handlings- och därmed frihetspotential.

Konst-handlingen rymmer ett politiskt element och ett uttryck för vår frihet, just i sin oförutsägbarhet – som manifestationen av vår natalitet. När vi går in i det rum som arrangerats för konst – där konstens början i verket, förlängs och utvecklas till ny (handlings) potential – bidrar vi till upprättandet av ett nytt territorium. Någon NY STAD har vi inte byggt, men vi har börjat.

Det har andra också gjort. Det finns inspirerande förebilder, historiska utopiska stadsvisioner ända sedan Mores *Utopia* 1516 och 1800-talets utopister. Här finns den modernistiska traditionen, funktionalismen, miljonprogrammen och nybyggnadsprojekt i stor och liten skala som Brasilia, Nowa Huta och Vällingby. Ett mer aktuellt försök att tänka på städer i relation till flyktingfrågan är *City of Refugees – A Real Utopia* (2010) ett arkitektoniskt program, en utställning och en bok av Peter Jay Zweig och Gail Peter Borden. Mindre utopisk är journalisten Doug Sanders *Arrival Cities* (New York : Vintage Books, 2012), som berättar om städer som finns, men om deras unika förmåga att ta emot och bli rum för livsprojekt för miljontals nyligen anlända.

Erik Berggren
Stockholm Februari 2024

MUHAMMAD ALI

AEIOU

Teckning, 2021, 2024

Muhammad Ali arbetar med en mångsidig konstnärlig praktik som sträcker sig över video, installation, digitala medier, måleri och teckning. Hans konstnärskap undersöker meningskonstruktioner och tolkningar; han utgår ofta från egna livserfarenheter, samtidigt som han suddar ut gränserna mellan det medvetna, det omedvetna och det imaginära.

I utställningen presenterar Ali ett antal teckningar av en karaktär, Aeiou. Det finns en likhet mellan platser runt om i världen, men sättet att leva skiljer sig åt från en plats till en annan. Varje plats skapar en egen specificitet och skiljer sig från andra. Men ett liv existerar aldrig ensamt. Många människor lever med oss, de är en del av oss, men de befinner sig i andra stadier. Deras uppfattning av världen tar form genom Aeiou, så att vi kan relatera till dem som är annorlunda än oss.

Muhammad Ali, född 1982 i Syrien. Bosatt i Stockholm. MFA vid Konstfack, 2020. BA vid Fine Art Faculty Damaskus Universitet, 2005. Ali har ställt ut nationellt och internationellt bland annat på Moderna Museet i Stockholm, Malmö konstmuseum, Kalmar konstmuseum, Jönköpings länsmuseum, Bornholms konstmuseum (DK), Pori Art Museum (FI), Scope Art Show, New York, AllArt-Now, Damaskus. Ali har vistats som "Artist in residence" vid Botkyrka konsthall, Delfina Foundation i London (UK) och IASPIS i Stockholm.

HEBA Y. AMIN

*Operation Sunken Sea:
Relocating the Mediterranean, Inaugural Speech*
Video, 2018

I video, fotografi, performance och installation arbetar Heba Y. Amin med politiska ämnen och vår arkivhistoria. Tematiken rör sig kring förändringar i territoriella strukturer, tillsammans med skapandet av nya geopolitiska allianser och global politik. Hennes tillvägagångssätt har ofta inslag av spekulativ och satirisk för att utmana rådande narrativ kring erövring och kontroll.

I utställningen visar Heba Y. Amin ett videoverk, en slags spekulativ fiktion som avslöjar historien bakom den storslagna techno-utopiska visionen att tömma Medelhavet – *Operation Sunken Sea*. Genom att anta rollen som en kvasi-diktator skriver Amin in sig själv denna linje av storhetsvansinne och föreslår en samtida ”lösning” på migrationskrisen – havets sänks och Afrika och Europa förenas till en superkontinent. Genom att härma det politiska och kulturella språket hos fascistiska regimer görs en koppling mellan sönderfallet av stater i Mellanöstern, globaliseringens påverkan på Afrika och den nuvarande politiska osäkerheten i Europa.

Artist Heba Y. Amin, född 1980 i Kairo, bosatt i Berlin. Hon fick sin konstutbildning vid Macalester College i St. Paul (1998-2005) och en MA från University of Minnesota (2009), ett Post-Graduate Certificate vid University of Applied Sciences Berlin (2012). Hon är Doctorate Fellow i konsthistoria vid Berlin Graduate School of Muslim Cultures and Societies och professor i Digital and Time-Based Art vid State Academy of Fine Arts i Stuttgart. Amin är co-founder av Black Athena Collective och sitter i redaktionen för Journal of Digital War. Hon har fått Nordhorn City Art Prize och Sussmann Artist Award, för konstnärer engagerade i frågor rörande demokratiska och antifascistiska ideal. Amins verk har visats på 10e Berlin Biennale, Reina Sophia Museum i Madrid, Guggenheim Museum i New York, 15e Istanbul Biennale, Musee du Quai Branly i Paris, MAXXI Museum i Rom, Museum of Contemporary Art i Krakow, Kunsthalle Wien, Dak'Art Biennale och Guatemala Biennale.

KALLE BROLIN

City of Refuge
Tvåkanalsvideo, 2024

Kalle Brolin är konstnär och författare. Han arbetar med videoinstallation och performance, i storskaliga och forskningstunga projekt. En serie arbeten handlar om effekten av två industrier, kolbrytning och sockerfabriker, på de inre och yttre landskapen i Skåne. Dessa verk har visats på institutioner som Moderna Museet i Stockholm, Malmö Konstmuseum och Röda Sten Konsthall i Göteborg.

I utställningen visar Kalle Brolin ett förslag om en stad där varje byggnad är ett fyrtorn. Staden är avsedd för en miljon konstnärer, författare, musiker och poeter som lever i landsflykt. I videon syns modeller i papp, byggda av Gunnar Sillén, filmade på räls och 3D-scannade, samt en datagenererad stad på ett berg. Ljudspåret består av en dikt, skriven och inläst av den syriske författaren Raafat Hikmet som för närvarande är residensförfattare hos ICORN (International Cities of Refuge Network) i Stockholm. Översättning av Alaa Odeh.

Kalle Brolin, född 1968. Bosatt i Malmö. MFA vid Umeå konsthögskola (1999-2004), Prostgraduate och pedagogikkurs vid konsthögskolan Valand 2001-2002, 2011-2012. Brolin har deltagit i nationella och internationella utställningar och biennaler, t.ex. Modernautställningen 2018, Kulturhuset i Stockholm, Kalmar konstmuseum, National Centre for Contemporary Art i Kaliningrad, Oficina Proyectista, Buenos Aires. Han är en av de drivande bakom the Sunshine Socialist Cinema. Har bott och arbetat i städer som Buenos Aires, Istanbul, London, Berlin, Stockholm, Köpenhamn, Tallinn och Gdansk.

MARIA BACKMAN

Jag har hört om en stad ...
Akryl och olja på plywood
2010-2024

Maria Backman är konstnär och skribent. Hon arbetar såväl med måleri som med tematiska projekt ofta förankrade i intresse för historia och platsens betydelse.

I utställningen visar Maria Backman den stora målningen *Jag har hört om en stad ...*. En vision av den avlägsna staden, strävande uppåt, förvriden och med sitt tvillingtorn. En dröm för alla, där rosor aldrig vissnar och strider bara lever som ekon. Ändå, även här, kastar skuggor sin närvaro, och livet formas av villkor.

Maria Backman är född i Ludvika, bosatt i Stockholm. Verksam i Dalarna och Stockholm. Konstutbildning på Konstfack – Måleri samt på Konsthögskolan Umeå och Kungl Konsthögskolan i Stockholm. Utställningar bland annat på Strindbergsmuseet Stockholm, Studio44 i Stockholm, Dalarnas Museum i Falun, Västerås Konstmuseum, Qaqortoq Museum Grönland, Rättviks Konsthall, Meken i Smedjebacken, Galleri Händer, Galleri Doktor Glas, Nomad Art Gallery i Islamabad, Makerere Art Gallery i Kampala Uganda, NCCA Kaliningrad. Projektet i Förvar tillsammans med konstnär Hanna Sjöberg har visats på Fängelsemuseet i Gävle, Lobby i Norrköping, Avesta Konsthall, Siljansfors Skogsmuseum, Mora Kulturhus.

NILS CLAESSION

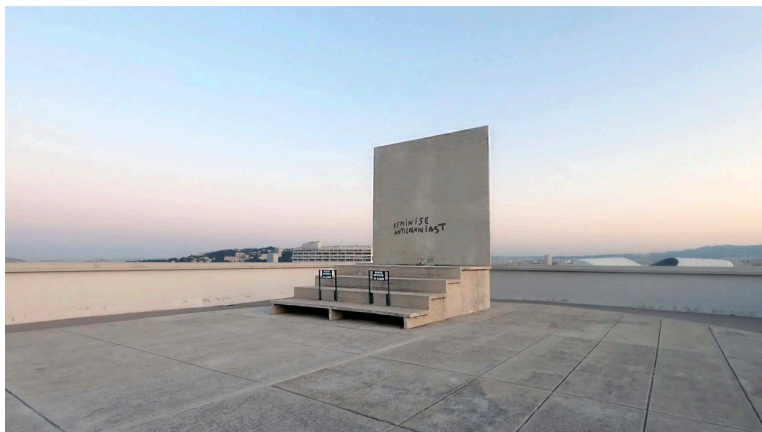
Den socialism vi kämpar för / besöket på Djävulsön
Video, 2024

Nils Claesson är konstnär och filmare med en bakgrund som aktivist. Han var med och startade tidningen ETC i början av 1980-talet. Journalistik och fotografi ledde vidare till radiodokumentärer, dokumentärfilm och animation. Claesson har en lång erfarenhet av att arbeta med konst utanför gallerivärlden. Ett exempel är en resande workshop i Ukraina 2007 där ett hundratal ungdomar i Kiev, Odessa, Lviv och Charkiv skapade videodagböcker som publicerades på internet.

I utställningen visar han en nyproducerad essäfilm. I den kapitalistiska samhällskroppen kan konturerna av den nya samhällsordningen skönjas. Utifrån dessa tankegångar sammanfattade i en utopisk text om socialismen med titeln ”Den socialism vi kämpar för” (1974) skriven av arkitekturhistorikern Bosse Bergman, skapar Nils Claesson en essäfilm grundad i en undersökning av Djävulsön. En skolbyggnad som står ensam omgärdad av motorleder i gränslandet mellan Midsommarkransen, Västberga industriområde och Stockholms södra rangerbangård. Ett område som varken är land eller stad. Det som på franska kallas för terrain vague. Området där skolan ligger kallas i folkmun för Djävulsön. Den gamla skolan hyser konstnärsateljéer och ett natthärbärke för hemlösa.

Nils Claesson, född 1958, bosatt i Stockholm. Konstnärlig doktorsexamen från Stockholms konstnärliga högskola 2017. Claesson har ställt ut i Sverige och internationellt på Liljevalchs konsthall, Kulturhuset, IDI-galleri, TEGEN2, Haus der Kulturen der Welt i Berlin och Galleri Verkligheten i Umeå. Nils är också verksam som curator bland annat på ETC Solpark och TEGEN2.

FELICE HAPETZEDER

Unité radiouse (och den ömtåliga väven)

Videoprojektion 15 min 4K video loop och installation, 2024

KOLLABORATIVA LERSKULPTURER

Under utställningsperioden är du välkommen till Studio44 för att själv skapa ett hus eller ett kvarter i den utopiska stadsstruktur konstnären Felice Hapetzeder bygger upp i utställningsrummet. Konstnären är på plats och guidar under söndagar klockan kl 14-15.

Felice Hapetzeder intresserar sig för den sociala interaktionen som uppstår i kreativa samarbetsprojekt, aspekter av stadsplanering samt produktion av kulturarv och kollektivt minne. Han arbetar med video, installation, skulptur, workshop-performance och fotografi, ofta i samarbeten, ibland i gränslandet mellan dokumentär berättelse och iscensatt dramatisering.

I utställningen visar Felice Hapetzeder video och installation med deltagarmedverkan. Videoverket utgår från den ikoniska byggnaden *Unité d'habitation*, som stått modell för stadsbyggande. Samtidigt som byggnaden bär på inneboende optimistiska idéer om kollektivt boende, står den för ett avståndstagande mot staden som vi känner den. I verket förbinds byggnadens ideologi med stadens levande miljö. I Marseille är aktivism och politiska budskap en naturlig del av det demokratiska stadsrummet. I utställningsrummet kommer även en kvartersstruktur i lera, bland annat inspirerad av målningen *The City of the Captive Globe* av konstnären Madelon Vriesendorp (1972), att byggas upp av konstnären. Publik inbjuds att delta med egna byggnader under utställningsperioden. Långsamt framställs visioner av en heterogen stad där allt kan samexistera sida vid sida.

Felice Hapetzeder, född 1973. Bosatt i Stockholm. MFA vid Konstfack 2002. Lektor vid kandidatprogrammet i Fine Arts vid Novia University, Jakobstad sedan 2021. Konstnärliga samarbeten inkluderar Tullkomplexet från 2021, Samtidskonst i Bro 2017-2021, Carousell 2013-2018, Local A. 2008-2017 och ak28 2003-2008. Felice Hapetzeder har ställt ut nationellt och internationellt på Extension Art Space i Stockholm, AllArtNow Lab i Stockholm, Susan Lipani Gallery på Lincoln Center i New York, Wonzimer i Los Angeles, TEGEN2 Stockholm, Gylleboverket i Skåne, Norrköpings konstmuseum, Uppsala konstmuseum.

JOHN HUNTINGTON

Hur du gör organisationen flytande (Alkemi på arbetsplatsen - del 1)

Video – 9 min, 2024

Förbränning som teambuilding (Alkemi på arbetsplatsen del 2)

Video - 10 min, 2024

Kafferasten: En ny ordning (Alkemi på arbetsplatsen del 3)

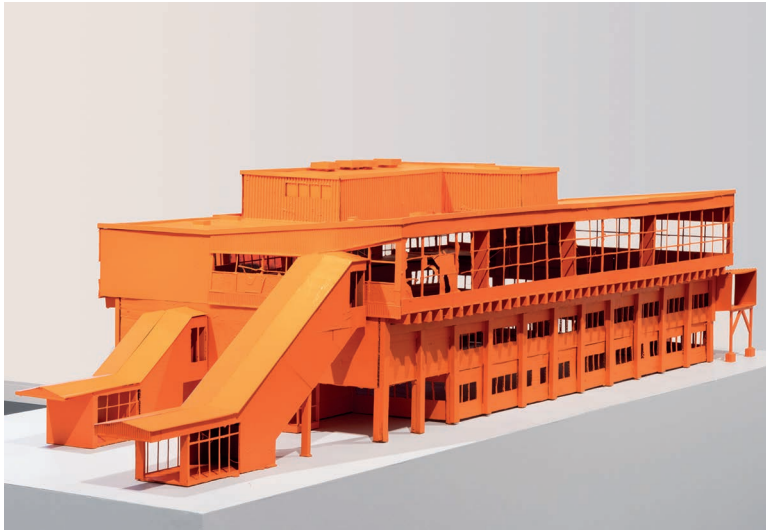
Video – 14 min, 2024

John Huntington verkar i en konceptuell tradition uttryckt genom performance, skulptur, fotografi, text och installationer. Med interventioner och påståenden ifrågasätter han förgivettagna överenskommelser om vardagsliv, arbetsmiljöer, offentliga institutioner och politiska rum. Han är medgrundare till de båda institutionerna Kanslibyrån och Frihetsförmedlingen.

Skymningsbyråkratin, som visas i utställningen, är en samling händelser, föremål och experimentella strategier som utforskar administrationens underströmmar och byråkratins alternativa sidor. I videoverken demonstreras småskaliga ceremonier som syftar till att undergräva hierarkier och kontrollmekanismer på arbetsplatsen. Filmerna utgår från alkemins grundläggande principer kvicksilver, svavel och salt för att börja frammana och manifestera framtidens tillitsbaserade byråkrati.

John Huntington (f. 1981) är en Göteborgsbaserad konstnär, utbildad vid Konstfack och Konsthögskolan i Umeå. Solo- eller duo utställningar på Växjö konsthall, Varbergs konsthall, Alingsås konsthall, Konsthallen Trollhättan, Galleri Box Verkstad Konsthall, Galleri Verkligheten, Skånes konstförening, Candyland, Galleri 54 m.fl. Har deltagit på gruppställningar på exempelvis Havremagasinet, Kalmar Konstmuseum, Galleri NTK (Prag) Crum Heaven, Galleri 54, Gylleboverket, Mossutställningar, Survival Kit 5 (Riga) och Skellefteå Konsthall. John har också gjort performance eller andra framföranden på t.ex. Göteborg Konsthall, Röda Sten Konsthall, Live Arts Denmark, Creative Time Summit, Skogen, 13-festivalen, Österängen Konsthall, Växjö konsthall, Inkonst och Kulturens hus i Luleå. Flertalet av dessa utställningar och framföranden har skett i samarbete med Per-Arne Sträng (som Kanslibyrån) eller Lars Noväng (som Frihetsförmedlingen). Han har erhållit ett- och tvåårigt arbetstipendium från Konstnärsnämnden. Inköpt av Statens Konstråd, Göteborg Stad, Stockholms läns landsting, Region Gävleborg och Sundsvalls museum.

JAKOB KRAJČÍK

Terminal

kartong, epoxy och lackfärg, 2022

Signalflagg J K och M S V

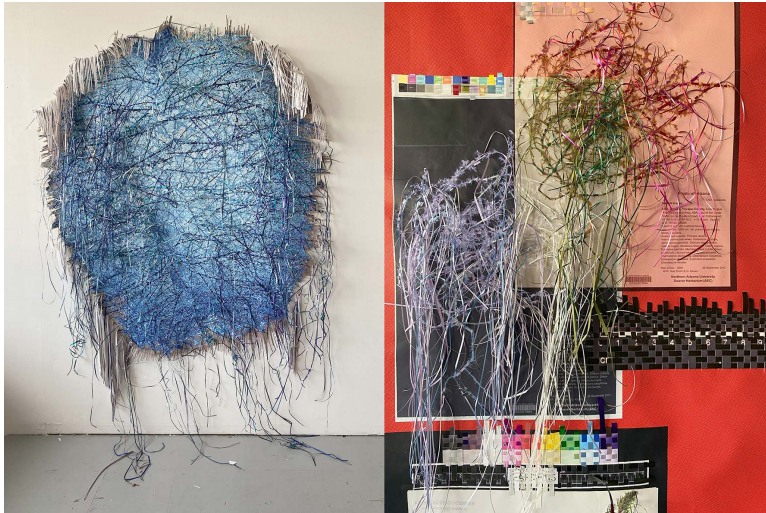
Konstsömnad intarsia, bomull & läder, 2021

Jakob Krajčik arbetar huvudsakligen med trä, kartong och måleri. Med dessa enkla material skapar han skulpturer som ofta påminner om arkitektmodeller och teaterkulisser. Under de senaste åren har han byggt modeller av både befintliga och imaginära hus. Ofta eldhärjade och sotiga. I hans konst gestaltas intresse för människans minne och hennes beteende i överraskande situationer. I Konsten.Net skrev Anders Olofsson om Kajciks hus: ”Byggnaderna har i hans händer berövats alla yttre markörer som manifesterar deras betydelse eller stärker deras kulturella kapital. I stället förvandlas de till platser där individen kan tömma sina farhågor, förhoppningar och drömmar. Reservoarer för det psykologiska sedimentet.” (1/4, 2012)

I utställningen visar Jakob Krajčik modellen av hamnterminalen i Kapellskär. Tillsammans med två textila verk, signalflaggor konstruerade genom textil applikation, uppstår frågor rörande flyktingströmmar, havsrättigheter och betydelsen av en hamnterminal.

Jakob Krajčik, född 1973. Bor och arbetar i Stockholm. MFA vid Konstfack. Har ställt ut på bland annat Norrtälje konsthall, Chart Art Fair, Bonniers konsthall, Trop/Hangmen Projects, Brillo, Steinsland Berliner, Galleri Rotrum, Peter Bergman Gallery.

KRISTINA MÜNTZING

Tumbleweed Town

Strimlat och hopflätat fotocollage, print på vinyl, polyband, 2024

Kristina Müntzing arbetar med förhållandet mellan konst och konsthantverk, och bygger ett visuellt språk med arbetets historia som brett tema, specifikt kvinnors arbete. Funna bilder skärs i strimlor och flätas sedan ihop med varandra, och bildar simultant bild, mönster, karta och arkiv.

Om sitt verk skriver Kristina Müntzing: "Tumbleweed, invasiv, nomadisk, in your face. Vinden, stormarna, El Niño styr hur och var staden dyker upp, eller städerna, om vi kan kalla dem städer? Kanske strukturer eller boendeform. Kommer tumbleweeden in i en stad kan den ta över. Den ber inte om ursäkt, utan bara fortsätta byggas på och knoppas av. "Frön" blir till nya bosättningar. Städer inuti befintliga städer. Tumbleweedstaden är ett smart virus. Alla kommer vi av olika anledningar bli flyktingar, rotlösa men mobila, överlevare. Tumbleweeden kan bara fortplanta sig då den dött och blivit torr. Då bryts stammen som håller den fast och den kan rulla runt för att hitta nya platser. Plantor slår rot där inget annat kan växa. Den kom till South Dakota på 1870-talet med linfrö från Ukraina och spred sig snabbt. På 10 år över hela västern fram till Stilla Havets kust, där den kallas för Russian Thistle eller Wind Witch."

Kristina Müntzing, född 1973 i Helsingborg. Hon bor och arbetar i Malmö. Hon är utbildad vid Valands konsthögskola och Goldsmiths College of Art, London. Hennes konst har visats runt om i Sverige och internationellt, bland annat på Kiasma i Helsingfors, Studiolo KW i Berlin, Eskilstuna konsthall, Svenska Institutet i Paris, Göteborgs konstbiennial, Havremagasinet i Boden, Skissernas museum i Lund, Kvinnohistoriska museet i Umeå, Arbetets museum i Norrköping, TEGEN2, Stockholm. Kommande under året: Baerum Kunsthall i Norge, Ebelingmuseet samt Cecilia Hillström Gallery.

ERIK PAUSER CECILIA PARBERG

Erik Pauser och Cecilia Parsberg
A Place in Europe
Video, 2018

Erik Pauser
Thomas Utopia
Video, 2024 (work in progress)

I utställningen visas Erik Pausers och Cecilia Parsbergs film *A Place in Europe*. Den är del av en film-skulptur skapad 2018 i samarbete med arkitekterna Haval Murad och David Martinez Escobar samt klipparen och kompositören Johan Söderberg. *A Place in Europe* utspelar sig i en glömd del av en storstad, hem för arbetslösa migranter. Berättaren Thomas har i tre år sovit under en lastkaj.

Efter arbetet med *A Place in Europe* har Erik Pauser under fyra år regelbundet träffat Thomas och fortsatt att filma. Sedan han tvingades flytta från krisens Italien till Sverige 2013 har Thomas sökt anställning som kan ge honom en inkomst för att försörja sin fru och sina tre barn i Ghana och för att kunna ha råd att träffa dem. Ett arbete med en avtalsenlig lön och anständiga villkor har varit en utopi för honom.

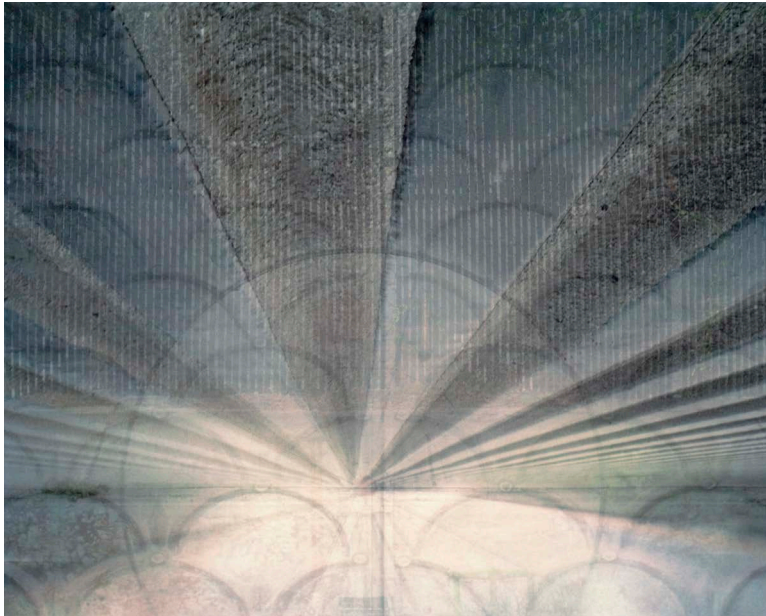

Erik Pauser har producerat och regisserat internationella dokumentärer, kortfilmer och arbetat med installationer. Hans produktion, både inom film och konst, kretsar ofta kring sociala frågor och historiska processer. Han har haft separatutställningar på Göteborgs Konsthall, Göteborgs Konstmuseum, Norrköpings konstmuseum, Färgfabriken i Stockholm. Hans filmer har visat på ICA London, Moderna Museet i Stockholm, Documenta i Kassel, Stedelijk Museum i Amsterdam, Centre Georges Pompidou Paris, ZKM Museum für Neue Kunst Karlsruhe.

Cecilia Parsberg har en PhD i fri konst vid Lunds universitet. Hon har ställt ut på Moderna Museet, Magasin III och Nationalmuseum i Stockholm. Hennes konstnärliga forskning är kontextuellt förankrad, relationsbaserad, performativ samt politiskt och socialt genomsyrad. Hon har skapat flera offentliga verk som berör strukturell maktlöshet i politiska relationer och belyser det samtida svenska samhället. Hon har också varit verksam som filmare och konstnär på en internationell arena med flera arbeten skapade i Palestina och Sydafrika.

PAULA URBANO

Reflexive Perception #1-3
Fotomontage på plexiglas, 2013

Paula Urbanos arbete kretsar kring existentiella frågor angående individen i förhållande till migration och plats. Paula gör videoverk, installationer, skulptur och poesi.

I utställningen visar Paula Urbano fotografier ur en större serie. Motiven kan beskrivas som en slags abstraherad arkitektur, som landskap i en värld utan nationsgränser, en utopisk värld bortom tid och rum. Paula har monterat ihop bilder tagna under promenader eller ett slags *dérive* i olika städer inspirerad av situationisterna. Hon riktade kameran mot marken, mot jorden, det oansenliga, det som tycks sakna mening, som bara finns där i stadernas periferi för att i ateljén sätta ihop fragment från olika städer i världen till en ny stad.

Paula Urbano, föddes i Huddinge 1980 och är baserad i Stockholm. MFA i Fine Arts vid Konstfack, en postgraduate-examen i arkitektur och stadsplanering vid Kungl. Konsthögskolan i Stockholm. Urbano har ställt ut på museer och gallerier i Sverige, New York, Buenos Aires, Montevideo, Miami och Santiago de Chile. Urbano arbetar för närvarande med det kollektiva konstnärliga forskningsprojektet "Transitory writing in no one's land" tillsammans med Lena Séraphin, Emma Cocker, Andrea Coyotzi Borja och Cordula Daus, med bidrag från KONE Foundation, Finland.

NINA WEDBERG THULIN

Songs for the future

Sidenorganza, 75 cm x 75 cm x 57cm, 2024

More I

Gips, 30x30 cm, 2012

More II

Gips, 17x17 cm, 2013

Nina Wedberg Thulin arbetar med installationer och blandar skulptur, måleri, film, foto, broderi mm. Tid är ett återkommande tema som bland annat gestaltas genom flyktiga material eller återkommande bildelement såsom trappan och templet.

I utställningen visar Nina Wedberg Thulin ett nyskapat verk, *Songs for the future*, ett hängande tempel av sidenorganza. En svävande vision av en mötesplats.

... kolonner och vit marmor, så vackert, så mjukt under mina fötter –
men går det att särskilja från historien?

Nina Wedberg Thulin är född 1955, verksam i Stockholm, med en BFA från San Francisco Art Institute i San Francisco, USA och filmklippning vid Dramatiska Institutet i Stockholm. Nina hade senast en separatutställning på Comox Valley Art Gallery i Kanada och deltar nu på en utställning i Tirana, Albanien. Hon arbetade som klippare för Tuija Lindströms på *Kvinnorna vid Tjursjön* som visas på Moderna Museet i Stockholm. Andra utställningar i urval är: Wilds Gallery i Ohmori-cho Ohda-shi i Japan, Pipeline Gallery i Los Angeles, Neo Artists i Bolton (UK), Centrala Birmingham (UK), La Boite-Un lieu d'art contemporain i Tunis, Dalarnas Museum, Edsvik Konsthall, Vänersborgs Konsthall, AllArtNow, Supermarket Art Fair, Juxtapose Art Fair Århus, Konstnärshuset och Färgfabriken i Stockholm.

Lördagssamtal om:
Staden, som idé, verklighet och möjlighet

9 mars, kl 12-16, Studio 44, Tjärhovsgatan 44, Stockholm

Patricia Lorenzoni

Korsvägen som utopisk horisont: från Klockrike till Brasília och tillbaka

Patricia är forskare vid Centrum för mångvetenskaplig forskning om rasism (Cemfor), Uppsala universitet, idéhistoriker med intresse för frågor om kolonialism, våld och motståndets möjligheter. Hon är också fri författare och skriver essäer och poesi. Senast utkomna är Dagbok från Brasilien: Fascismen utifrån och inifrån (Glänta 2020) och Hotel Nacional (Ars Interpres Publications 2020).

Susanne Urban

Hur skapas en stad? Sociologiska perspektiv på vad staden är och hur den styrs.

Susanne är docent i sociologi på Institutet för bostads och urbanforskning vid Uppsala universitet. Hon forskar om konsekvenser och åtgärder mot segregation och skriver nu på en bok om hur staden kan hänga ihop trots segregationsprocesserna som sägs slita isär den. Bland tidigare böcker på svenska: Integration och grannskap: Hur kan staden hålla samman? (2018) Studentlitteratur, samt Fostran till valfrihet: skolvalet, jämlikheten och framtiden (medförfattad) (2019) Liber.

Martin Börjeson

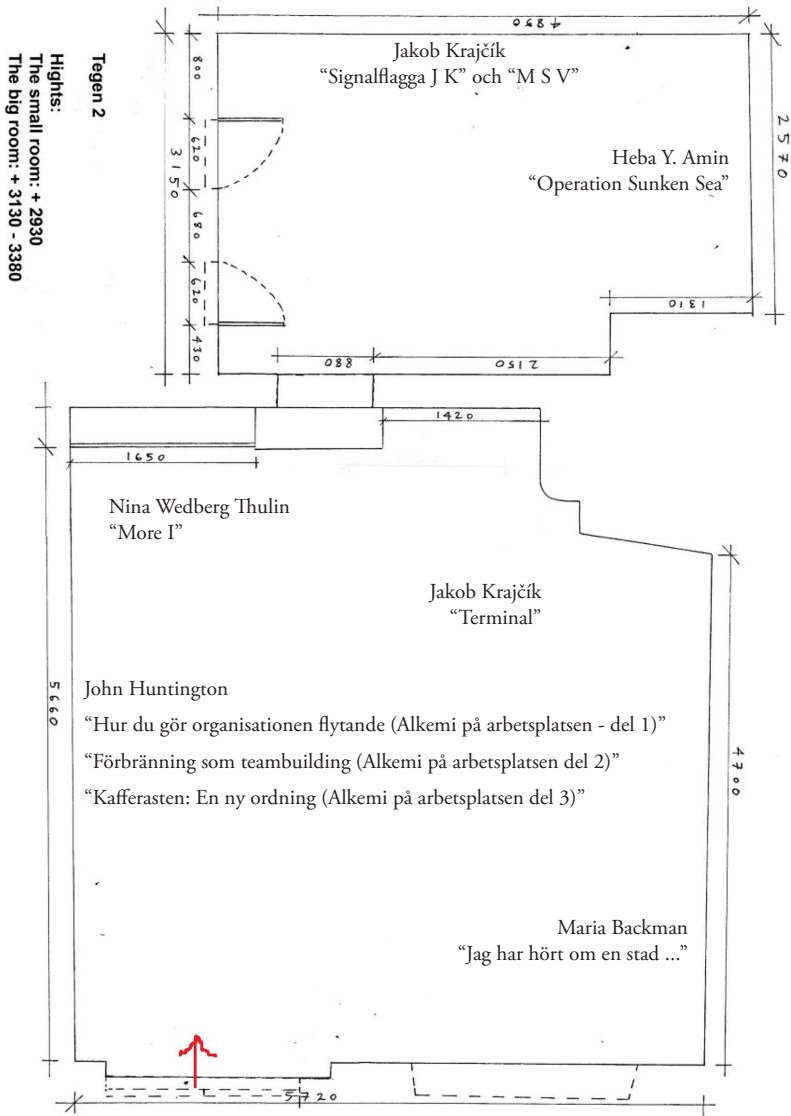
Hur bygger man ett folkhem? Om revolutionärer, reformpolitiker, sociala ingenjörer och hantverkare i Stockholm under första delen av 1900-talet.

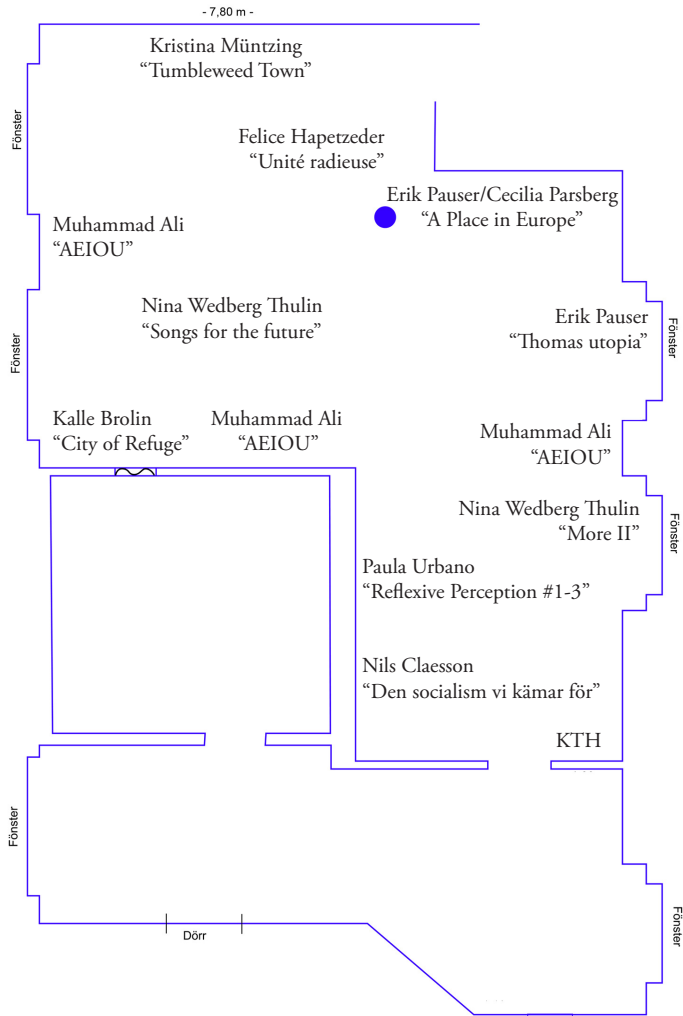
Martin är docent i socialt arbete och lektor vid Marie Cederschiöld högskola och forskar om välfärd och välfärdspolitik och det sociala arbetets historia. Han har bl a skrivit *Drömmen om den moderna socialtjänsten*. En biografi över Bengt Hedlén (Premiss, 2021). Våren 2024 kommer *Modellsnickaren & Folkhemsbygget*. En biografi över Wictor Karlsson, Stockholms första socialborgarråd (Stockholmia).

Peo Hansen

Varför vi inte har råd med samhället... eller varför skolan, vården och omsorgen måste dödas idag för att kunna leva i morgon?

Peo är professor i statsvetenskap vid Institutet för Forskning om Migration, Etnicitet och Samhälle (REMESO), Linköpings universitet. Han har bl.a. skrivit böckerna *Migrationsmyten: Sanningen om flyktinginvandringen och välfärden: ett nytt ekonomiskt paradigm* (Leopard, 2021), *A Modern Migration Theory: An Alternative Economic Approach to Failed EU Policy* (Agenda Publishing, 2021), *Eurafrika: EU:s koloniala rötter* (Leopard 2015).

KTH

På Studio44 visas också verk av studenter på Masterkursen "NUTOPIA: Rethinking architecture and migration", ett samarbete mellan KTH Arkitektur och Museet för glömska.

NUTOPIA /
NY STAD

MUSEET FÖR GLÖMSKA